

— Я да вървиме, че става късно вече. . .

Но това бѣ хитрина, блѣснала като искра въ мозъка му — да се отърве отъ тѣхъ и после да се върне самъ.

Тръгнаха на групи, на групи къмъ града. Оживлението отново се възвърна. Приказваха, коментираха събитието. Но защо за паметника е избранъ Запетайката? — тоя въпросъ будѣше най-вече спорове и издирвания. Нѣкой каза:

— Какво има толкова чудно пъкъ при днешното управление, съ министъръ Свадбаревъ, който пей дава за всѣкакви юбилеи, праздненства, годишнини, — че се издига паметникъ и на чиновника? А за това е избранъ Запетайката и именно той. . . че съ неговата неизвестностъ става по-оригиналенъ и самия паметникъ. . . единъ видъ символъ. . . Нима щѣше да бжде по-добре да взематъ нѣкой секретаръ или началникъ? Така. . .

Запетайката мълчеливо крачеше напредъ съ Иванова и не чуваше тия дребнави обяснения. Ивановъ го запитваше нѣколко пѣти вече за явяването при министра.

— Пъкъ може и нѣкакво повишение въ заплатата да ти тропнатъ сега — казваше му дружески и шеговито той.

Запетайката мълчеше. Не до повишения и подобна проза му бѣше сега. Той мислѣше какъ да се отърве отъ колегитѣ.

Когато приближиха паметника на Царь-Освободителя, той се спрѣ божемъ да го погледа. Но Ивановъ мрачния стоеше като сѣнка до него и продължаваше гласно размишленията си. Въ тоя мигъ електрическитѣ лампи и глобуси свѣтнаха и подчертаха ранната дрезгавина на пролѣтната вечеръ.